

Ο Ν Ο Υ Μ Α Σ

ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ
ΠΟΛΙΤΙΚΗ - ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ - ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
Δ. Π. ΤΑΓΚΟΠΟΥΛΟΣ

Ένας λαός θνήσκει έμια
δειλή πώς δε φοβάται την
λήθη—ΥΨΑΡΗΣ.

Κάθε γλώσσα έχει το έμ
σημείο της κατάντης.
ΒΕΛΛΑΡΑΣ

ΧΡΟΝΙΑ Ζ' * ΑΘΗΝΑ, ΚΕΡΙΑΚΗ 30 ΤΟΥ ΤΡΥΓΗΤΗ 1909 * ΓΡΑΦΕΙΑ: ΔΡΟΜΟΣ ΖΗΝΩΝΑ ΑΡΙΘ. 2 * ΑΡΙΘΜΟΣ 355

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

- ΓΚΑΙΤΕ. Φόσφορ (μετάφρ. Πέτρου Βασιλικού)
- ΚΛΑΒΑΡΕΤΗ ΔΙΠΛΑ. 'Η Μοδιστρούλα.
- ΑΡΓΥΡΗΣ ΕΦΤΑΛΙΩΤΗΣ. Φυλλάδες του Γερο-
δίου (συνέχεια).
- Γ. Κ. ΖΕΡΒΟΣ. 'Η λογοδοσία μου.
- ΙΑΔΣ. Σαμωθράκη.
- ΛΥΔΟΣ ΠΟΔΑΒΡΟΣ. Στρατό, μά και συμμάχους.
- ΣΤΡΑΤΟΚΟΠΟΣ. Σ' ό χείρας.
- ΠΕΤΡΟΣ ΨΗΛΟΡΕΙΤΗΣ. Σπικωμένες ψυχές.
- ΠΑΡΑΓΡΑΦΑΚΙΑ-Ο.ΤΙ ΘΕΛΕΤΕ-ΧΩΡΙΣ ΓΡΑΜ-
ΜΑΤΟΣΗΜΟ.

ΣΤΟ ΧΑΟΣ

Δεκαπέντε μέρες τώρα, από τή μέρα που ξέσπασε τό Στρατιωτικό κίνημα, ζούμε μέσα σέ πηχτό σκοτάδι. 'Η πρώτη πράξη τής 'Επανάστασης μπορούσε νά πουμε πώς πέτυχε. Μά θά πτόυγει και 'η δεύτερη πράξη τής που θά ξετυλιχτεί με τό άνοιγμα τής Βουλής; Θά πτύχει και 'η τρίτη και 'η τέταρτη και όλες οι κατοπινές τής πράξης;

Γιατί όλοι τό βλέπουμε πώς ζούμε σήμερα κάτω από μιάν ΑΡΧΙΝΗΣΜΕΝΗ επανάσταση. Δηλ. βρισκόμαστε ακόμα στό "Αλφα κ' έχουμε άλλα είκοσιτρία ψηφιά νά πηδήσουμε για νά φτάσουμε στό τέλος τής. Και κανείς δέν μπορεί, ότο μέσα κι ά βρίσκεται στά πράματα, νά προμαντέψει και νά προφητέψει από τώρα τό δρόμο που έχουμε νά τρέξουμε. Χάος που τρεμοφέγγει σέ δαύτο μιά φωτερή λουριδίτσα, τό σπάσιμο τής βουλευτοκρατίας= φαυλοκρατίας. Γιατί τό Κράτος σήμερα δέν κυβερνιέται πιά από τό Βασιλιά κι από τήν Κυβέρνηση. Μά και ποτε κυβερνήθηκε απ' αυτούς; Τό σωστότερο: Τό Κράτος σήμερα πιά δέν κυβερνιέται από τό Βουλευτή. Κυβερνιέται από τό Στρατό ή από τό Λαό, από καθώς, πολύ σωστά, ή ά θέτε ακόμα, και πολύ διπλωματικά, τό ειπε ό κ. Ζορμπάς, οι αξιωματικοί, ύπαξιωματικοί και στρατιώτες παναστατήσανε όχι ως στρατιωτικοί μά ως πολίτες "Ελληνες.

'Αδιάφορο. Ότε κέφι έχουμε ούτε ανάγκη είναι νά παίζουμε με τίς λέξεις. Παίρνουμε τά πράματα καθώς φαίνονται. Και τά πράματα φωνάζουν πώς γιά τήν ώρα μάς κυβερνάει ό Στρατός. Λίγο μάς νοιάζει. "Ας μάς κυβερνήσει όποιος θέλει. Μόνο ό σημερινός βουλευτής νά πάψει νά μάς κυβερνάει. Μόνο ό κ. Μπουφίδης κι ό κ. Στρατός κι ό κ. Τριανταφυλλάκος και κάθε άλλος όμοιος τους κύριος ν' απο-

στρατευτούνε. Νά, από μιάς κι αρχής ό δικός μας ό άγώνας και νά, που σήμερα εύτυχήσαμε νά χαρουμε τή νίκη του.

Στρατοκρατία σήμερα, ίσως Λαοκρατία αύριο, ίσως 'Οχλοκρατία μεθαύριο. Δέν μπορεί. Μιά και μ'ήκε 'η 'Επανάσταση στό δρόμο τής θά κάνει όλους αυτούς τούς σταθμούς και 'η ιστορία μάς λέει πώς καμινής επανάστασης ό δρόμος δέν εϊτανε στραμένος με τραντάφυλλα. Τά τραντάφυλλα βρίσκονται στό τέλος του δρόμου και για νάν τά φτάσει μιά 'Επανάσταση, έχει νά προπατήσει πρώτα για καιρό πάνω σ' άγκάθια, σέ λάσπες και σ' αίματα.

Μή, τό κλαίτε τό Σύνταγμα που καταλύεται σήμερα. Τέτιο Σύνταγμα καταλασπιμένο και κατακουρελιασμένο μακάρι νάχε από καιρό καταλυθεί. Τό Σύνταγμα θέλουμε μετά τό ΑΛΗΘΙΝΟ, που θά μάς φέρει 'η 'Επανάσταση σά βγει από τό σημερινό χάος και μπει στό δρόμο τής Δημοκρατίας. 'Ημεσός ό λαός, ό λαός θέλει νά ζήσει με τό Σύνταγμα του Νεκρού, επανάσταση δέν καρτερούμε. "Οχι. Καρτερούμε δημιουργία νέας ζωής, που θά μάς φέρει τό νέο βουλευτή, τόν αύριανό—τόν άληθινό αντιπρόσωπο του λαού κι όχι τόν άχρηστο ξεπορευτή του και ξεμεταλλευτή του—τό βουλευτή που θά δώσει τήν ήθική και ύλική χειραφέτηση σ' αυτούς τό σκλάβο λαό και θά τόν οδηγήσει στό δρόμο τής Λευτερίας και τής 'Αλήθειας.

ΣΤΡΑΤΟΚΟΠΟΣ

Φ Α Ο Υ Σ Τ,

Λάσος και σπήλαιο.

ΦΑΟΥΣΤ (μόνος).

Πνεύμα ύψηλό, μου τάδωσεσ όλα, όλα σου γόρεψα. Μάταια τήν ειδή σου δέ μου έδειξες στή φλόγα. Μου έχεις δώσει τή λαμπρή φύση για βασίλειο, δύναμη για νά τή νιώθω, νά τή χαίρομαι. "Οχι μονάχα θαυμασμό τής κρύο μου άφίνεις, μά μου χαρίζεις στό βαθύ της κέρφο, όπως σέ στήθος φίλου νά κοιτάζω. Περνάς τόν ζωντανών τό πλήθος μπρός μου και τάδέρφια μου δείχνεις νά γνωρίσω σ' ήσυχα λόγγια, σέ νερά κι άγέρα. Και τά βογγάει και σκεί στό έάσο ή μπόρα, κι ό ψηλός πένθος πέφτοντας γκρεμίζει κλαδιά, κορμούς πλαγιών δέντρων, σπώντας,

κ' ή ράχη βροντάει κόβια στήν πεσιά τους, σέ σπήλαιο μ' όδηγός ασφαλισμένο, με δείχνεις στόν έαυτό μου και στό στήθος κρυφά, τρέσαθα θάματα μου άνοίγεις. Κι όταν τό λαγαρό πεγγάρι άγνάντια πραιντικό ανεβαίνει, μου σαλέβουν από γκρεμούς και λόγγια όργά πανάρχαιου κόσμου άργυρές μορφές και γαληνέβουν τήν άυστηρή χαρά του στοχασμού.

Πώς ό άνθρωπος τό τέλειο δέν τό φτάνει, τό νιώθω πιά. Μου έδωσεσ πάλι σέ τούτο τό γήτεμα, που στούς θεούς με φέρνει, τό σύντροφο, που δέ μπορώ χωρίς του πλέον, αν και κρύος κι αυτάδης, στόν έαυτό μου με ταπεινώνει, και με μιά άχνα μόνο τά δώρα σου στό τίποτε τάλλάζει.

Στά στήθη μου ξανάβει μιά άγρια φλόγα έκπαιρα για τήν ώρα έκείνη εικόνα. Έτσι από όρμη σέ άπόλαση, τρέλλω και λιότω στήν άπδλαψη για τμή.

(Έρχεται ό Μεφιστόφελης)

ΜΕΦΙΣΤΟΦΕΛΗΣ.

Δέ σάς χόρτασε άκίμα αλή ή ζωή; Σκοινί λουρι τό ίδιο τό κορμάτι! Για μιά φορά καλή είνε ή δοκιμή; μά ύστερα πάλι νέο κάτω.

ΦΑΟΥΣΤ.

"Ηθελα νάχες πιά καλή δουλιά, παρ ά νά μου χαλάς τήν εύτυχία.

ΜΕΦΙΣΤΟΦΕΛΗΣ.

Καλά! Σ' άφίνω σέ ήσυχία; δέν πρέπει νά τό λές στά σοβαρά. 'Απόνα σύντροφο άχαρο, τραχύ κι άλλόκοτο ό χαμός μικρός άλήθεια. Κανείς του δίνει με τά χείρια πλήθια! Τι του άρέσει και τί έχει, δέ μπορεί απ' τάφεντός τή μούρη νά τό δει.

ΦΑΟΥΣΤ.

Αυτό μου πρέπει; άληθινά! Νά του χρωστώ, που μ' ένοχλεί, και χάρη.

ΜΕΦΙΣΤΟΦΕΛΗΣ.

Δίχως έμένα, φουκαρά, τί δρόμους ή ζωή σου θάχε πάρει; 'Από τίς άρες μάρες σ' έχω δά τής φαντασίας τώρα καιρό κουράει; έγώ αν δέν ήμουν, θάχες πιά από τή σφαίρα τούτη ξεμπαράξει. Τι! θές κι όπου σπηλιά, βράχος σκισμένος,

μου εἶσαι, σὰ μπόυφος, κουρνιασμένος ;
 Ὅθε μούσκλο μουχνὸ καὶ μπουσκεμένη πλάκα,
 ρουφὰς θροφή, σὰν τῆ μουσάκα ;
 Ξεφάντωση γλυκιά, χαριτωμένη !
 Στὴν κοιλιὰ σου ὁ δευτέρως πάντα μένει.

ΦΑΟΥΣΤ.

Νιόθει, ἐδῶ στὴν ἔρμη ἢ πλάνησή μου
 ποιά νέα δύναμη δίνει στὴ ζωὴ μου ;
 Τὴν εὐτυχία μου ἂν μπόρῃς νὰ υποψιάσεις,
 ὦ θάσουν τόσος σατανὰς νὰ τὴ ματιάσεις.

ΜΕΦΙΣΤΟΦΕΛΗΣ.

Γλέντι υπεργῆινο ! Νὰ πλαγιάζει
 στὸ βουνὸ μὲ τὴ νότια τῆς νυχτὸς
 καὶ γις κι οὐράνια μ' ἀναγάγια νάγκυαλιάζει,
 νὰ φουσκῶνε: σὰ νάτανε θεός,
 νὰ ψάχνει μ' υποψίαρα ὁρμὴ τῆς γις τὰ βύθη,
 ἔλο τὸ ἐξάμερο ἔργον νὰ τὰκούει στὰ στήθη,
 νὰπολαθαίνει γαῦρος—αἰ ξέρω κ' ἐγώ ;—
 νὰ ξεχειλλίξει σὲ γητιές, στὸ πᾶν νὰ λιόνει,
 πᾶει ὁ ἄνθρωπος ὁ δόλιος στὸ καλὸ,
 καὶ στερνὰ τὸ ὑψηλὸ τὸ σοφικόν*) (μὲ χειρονομία)
 δὲ στέκει νὰ τὸ πῶ πῶς—νὰ τελιόνει.

ΦΑΟΥΣΤ.

Ντροπή !

ΜΕΦΙΣΤΟΦΕΛΗΣ.

Σὰ νὰ μὴν εἶν' τῆς ἀρεσιᾶς σας
 σεμνὰ «ντροπή» νὰ λῆτε δικαίωμά σας.
 Στάγνὰ ταῦτιὰ ἐκεῖνα δὲν πᾶει νὰ φτάνουν,
 ποὺ δίχως τους ἀγνὲς καρδιές δὲν κάνουν.
 Κοντολογίης, ἀφίνω τάφεντός—
 σὰ βρίσκει γούστο—νὰ γελιέται μοναχός.
 Δὲν τὸ βαστά μακρότερα θυμῶς.
 Σὰ νάχεις κίλλα λαχανιάσει,
 κι ἂν πῖστορα κρατήσῃ, θὰ σὲ πιάσει
 ἢ τρέλλα, εἴτ' ἀνατρέχιασμα καὶ τρόμος.
 Μὰ φτάνει! Ἡ ἐγγύη σου εἶνε μέλας καθισμένη
 κι ἔλα τῆς εἶνε μαύρα καὶ θολά,
 ἀπὸ τὸ νοῦ τῆς ἢ ἔγνια σου δὲ βγαίνει
 σ' ἀγαπάει πᾶρα θυνατά.
 Στὴν ἀρχὴ τὸ πάθος σου εἶχε ξεχειλίσει,
 σὰ ρυάκι ἀπ' τὸ λιωμένο χιόνι φουσκωτό
 μὲς τὴν καρδιά τῆς τόχεις ἔλο χύσει,
 καὶ νὰ τὸ ρυάκι σου ξανὰ ρηχό.

*)=Intuition. Τὸ ἔβρεμα τὸ χρωστῶ μαζί μὲ ἄλλα
 στὸ σοφὸ φίλο μου Κ. Θεοτόκη.

Νομίζω, ἀντὶ στοὺς λόγγους νὰ τὸ στρώσει,
 θάστικε τάφεντῆ τοῦ τρανοῦ,
 τὰ κόπια τῆς ἀγάπης νὰ πλερόσει
 τοῦ δύστουχου τοῦ μαϊμουδιού.

Τῆς φαίνεται ὁ καιρὸς μακρὸς φριχτά·
 στέκει στὸ τζάκι καὶ τὰ σύγνεφα κοιτάει,
 πάνω ἀπ' τὸ κάστρο ποὺ περνοῦν ψηλά.
 Νάμουν πουλάκι! νὰ πῶς τραγουδάει
 ἔλη τὴ μέρα, ἐπὶ μισὴ νυχτιά.
 Πότε χαρούμενη εἶνε, πῶ συχνὰ θλιμένη,
 πότε κλαμένη ὅσο μπορεῖ,
 κι ἀπὲ ἦσυχῃ ξανά, κανεὶς θαρρεῖ,
 καὶ πάντα ἐρωτεμένη.

ΦΑΟΥΣΤ.

Ὅχι! Ὅχι!

ΜΕΦΙΣΤΟΦΕΛΗΣ.

Δὲ θὰ μὲ πέσεις στὴ θηλιά ;!

ΦΑΟΥΣΤ.

Μιὰρὲ ! μακριὰ ἀπὸ μένα
 μὴ μελετᾶς τῶριο τὸ πλάσμα ! Μὴ
 τὴν πιθυμιά γιὰ τὸ γλυκὸ κορμί
 φέρνεις ξανά στὰ ματωμένα φρένα !

ΜΕΦΙΣΤΟΦΕΛΗΣ.

Τί θεὸς λοιπόν ; Θαρρεῖ πῶς τόχεις σιάσει,
 κι ἀπάνου κάτω αὐτοῦ τόχομε φτάσει.

ΦΑΟΥΣΤ.

Κοντὰ τῆς εἶμαι, ἔπου κι ἂν εἶμαι ἀκόμα,
 δὲν τὴ χάνω ποτέ, δὲν τὴν ξεχνώ
 ναί, καὶ τὸ ἴδιο τοῦ Κυρίου τὸ σῶμα,
 σὰν τὰγγίζουν τὰ χεῖλη τῆς, φρονῶ.

ΜΕΦΙΣΤΟΦΕΛΗΣ.

Καλὰ, ἀδερφέ ! Κ' εἶπα γιὰ τὸ ζευγάρι,
 ποὺ μὲς τὰ ρόδα βότανα σου φρονῶ τὴ χάρη.

ΦΑΟΥΣΤ.

Χάσου, ρουφιάνε !

ΜΕΦΙΣΤΟΦΕΛΗΣ.

Ἐγὼ ! Σιὲς βρίστε, ἐγὼ γελῶ.
 Ὁ θεός, πῶχει πλάσει νιοὺς καὶ κόρες, ἔχει
 πάρει καὶ τὸ ἔργο αὐτὸς τὸ εὐγενικό,
 στὴν περίσταση μόνος νὰ συντρέχει.
 Ἐμπρός ! Κανένας σὰς λυπάται !
 Στὴν κάμαρα τοῦ κοριτσιού σας πάτε
 κι ὄχι στὸ θάνατο, πιστέβω.

ΦΑΟΥΣΤ.

Ποιά εἶν' ἡ οὐράνια χαρὰ στὴν ἀγκυλιά τῆς ;
 Στὰ στήθη τῆς νὰ ζεσταθῶ ἂν γυρέβω,
 πάντα μὴ δὲ γρικῶ τὴ συμφορὰ τῆς ;
 Ὁ ἐρμωσπίτης δὲν εἶμαι, ὁ λιποτάχτης,
 τὸ τέρας, τὸ χωρὶς γαλήνη καὶ σκοπὸ,
 ποὺ βογγάει μὲς τὰ βράχια, σὰν ὁ καταράχτης,
 μὲ πῶθου μανητὸ πρὸς τὸ γκρεμὸ ;
 Κι αὐτὴ πλάι, νοῦς ἀθῶος, καταχνιασμένος,
 σὲ καλυθάκι στὸ λιθάδι τοῦ βουνού,
 κι ὅλος ὁ κόσμος τῆς κλεισμένος
 στὶς ἐγνιες τοῦ νοικοκυριού.
 Κ' ἐμὲ τοῦ θεομίσητου δὲ φτάνει τὸ
 ποὺ ἔχω τὰ βράχια σείσει
 καὶ τάρριξα σωρὸ !
 Ἐσκαψ' αὐτῆς, τῆς γαλήνης τῆς μνήμα !
 Ἐσὺ, κόλαση, γύρεψες τὸ θῦμα !
 Βόηθα, κόντυνε, σατανά, τὸ βᾶσανό μου !
 Ἄς γένει εὐτύς, εἴτ' εἶνε νὰ γενεῖ !
 Κι ἄς πέσ' ἡ μοῖρα τῆς σωρὸς ἀπανωθιὸ μου
 κι ἀντάμα μου κι αὐτὴ ἄς ἀφανιστεῖ !

ΜΕΦΙΣΤΟΦΕΛΗΣ.

Πῶς ἀναψε, πῶς πάλε καίει !
 Σῦρε δὸς τῆς, τρελλέ, παρηγοριά !
 Τὸ τσέρβελό τους σὰν τὰ βρεῖ στενά,
 πῶς ἔφτασε τὸ τέλος κίλλα λέει.
 Χαρὰ στὸν ποὺ γένναϊα κρατεῖ !
 Μὰ ἐσὲ σὲ ξέρω γιὰ κλάδ διακολεμένο.
 Σαχλότερο στὸν κόσμο δὲ βρίζω ἄλλο τί
 ἀπόνα διάλο ἀπελπισμένο.

ΓΚΑΙΤΕ

(Μεταρραπτική δοκιμὴ
 ΠΕΤΡΟΥ ΒΑΣΙΛΙΚΟΥ)

ΔΗΜ. Π. ΓΑΓΚΟΠΟΥΛΟΣ

ΣΤΗΝ ὈΣΩΠΟΡΤΑ

ΔΡΑΜΑΤΙΚΗ ΣΚΗΝΗ

Καλλιτεχνικὴ ἔκδοσις τοῦ «Σεράπιου» τῆς
 Ἀλεξάνδρειας, μὲ τὴν εἰκόνα τοῦ συγγραφέα.
 Πουλιέται στὰ γραφεῖα τοῦ «Σεράπιου»
 (Revue «Serapion». Alexandrie — Egypte)
 φρ. 5. Γιὰ τοὺς συντρομητάδες τοῦ «Σερά-
 πιου» καὶ τοῦ «Νουμά» φρ. 3.

ΠΕΤΡΟΥ ΨΗΛΟΡΕΙΤΗ

ΣΠΑΣΜΕΝΕΣ ΨΥΧΕΣ

Στὰ χέρια
 τῆς ΠΕΤΡΟΥΔΑΣ ΨΗΛΟΡΕΙΤΗ
 τὰ φιλητισμένα καὶ τὰ θαματούργα
 ποὺ ἔξερουνε κι ἀνοίγουν ὄλες τίς πόρτες
 τῆς Καλοσύνης
 βάζω-σπουργιτάκια νογένητα καὶ λιγόχρονα-
 τίς ΣΠΑΣΜΕΝΕΣ ΨΥΧΕΣ
 νὰ χαροῦνε λίγο τὸν ἥλιο
 πρὶ νὰ πεθάνουν.

«Ἐστὶ κάποιον κοντάρια δημοφῶ
 καὶ πτελικάτα σποδῶν, ὅταν ἡ σημαία
 εἶνε μεγάλη καὶ φουσιέει βοριάς».

Πετρούλα Ψηλορείτη

Δ'.

ΤΡΙΟΜΦΑΛΗ

I.

Ἐνας ἥλιος ἄρρωστος, ἀσκημος, χωρὶς ἀχτίδες

καὶ χωρὶς ζεστασιὰ θαμποκυλοῦσε καὶ τὴ μέρα
 ἐκείνη ἀπάνω ἀπὸ τὸ Παρίσι, πλανταγμένος μέσα
 στοὺς καπνοὺς καὶ στὴν ἀντάρα.

Δὲν εἶτανε ἥλιος αὐτός, ἔμοιαζε πῶς πολὺ μὲ
 τ' ὀλόγιμο φεγγάρι, τὸ αὐγουστιάτικο, ποὺ εὐτύς
 ὡς πεθάνει ἡ μέρα, ἀργούσῃνεται αὐτὸ—ἐξαφτὲ
 ρουγο στὴν κηδεῖα—πίσω ἀπὸ τὰ ἑλληνικά μας τὰ
 βουνά, αἱματωμένο κι ἀπελπισμένο.

Τὰ νοφυτεμένα δεντρούλακια τὰ λιγνόκορμα
 κ' οἱ ξεμοναχήμενοι κλάδοι τρεμουλιζέσανε στὸ ἀλα-
 φροπάτημα τοῦ ἀνέμου, ἐνῶ τ' ἀψηλά κυπαρίσσις
 τὰ γέρικα καὶ πυκνόκλαδα στεκόντανε γραμμὴ
 γραμμὴ δίπλα στοὺς τάφους, ἀσάλευτα καὶ συλ-
 λογισμένα. Ὅμοια στέκονται—θυμῶστε ;—σὲ κά-
 ποια κόνισματα βυζαντινά, δίπλα σὲ ἀγίους ποὺ
 πεθαίνουν, ἀγγέλοι ψυχαρπάχτες μὲ σφιχτοδιπλω-
 μένα τὰ φτερά.

Κι ἔμωσ μ' ὄλην αὐτὴ τὴν ἀλυγισιὰ καὶ βρ-
 ριογραμμωσύνη τῶν θλιβερόψυχων κυπαρισσιῶν, τὸ
 νεκροταφεῖο Μονπενρὰς ἀρχίζε πᾶς τίς μέρες ἐκεῖνες
 νὰ νοιώθει σὺδεντρο μιά βαθεῖα κ' ἠδονικιὰν ἀνα-
 τριχίλια. Κάποια πουλιά ἀπάνω ἀπὸ τὰ μνήματα
 πετούσανε σαιτευτὰ (μὴν εἶσαν χελιδόνια ;) καὶ
 κάποιο μῆνημα χαρὰς κελαδιστὰ ἀφήνανε νὰ πέφτει

ἀπὸ δεντρὸ σὲ δεντρὸ.

Καὶ τ' ἀκρόκλωμα μπουμπούκια, τὰ σφιχτοφα-
 σκιωμένα καὶ θροπνὰ, ἀρχίζαν νὰ ζυπνοῦνε καὶ ν'
 ἀπλώνουν στὸν ἀέρα τὰ χερὰκια τους, ποὺ τρέμανε
 κατακόκκινα ἀπὸ τὸ ἀνοιχιάτικο κρῦο. Καὶ κάτω
 στὸ χῶμα, τὸ νοτιτιμένο ἀκόμα ἀπὸ ἀπόμακρες χει-
 μωνιάτικες μπόρες, τὰ ταπεινὰ χορταράκια, ποὺ
 σκληρὰ κι ἀχάριστὰ τὰ ποδοπατοῦμε ὄλοι, ἀγάγια-
 ἀγάγια ξεκινούσανε, ἀπ' ὄλες τίς παράμερες γωνιές
 καὶ μὲ τῆς σοφῆς ἀγάπης τὴ γόνιμην ὑπομονὴ προ-
 χωροῦσανε, προχωροῦσανε κι ἀδερφοσιμίζανε τοὺς
 τάφους.

Ἐνας Εὐαγγελισμὸς ἔπεφτε βαρῆς ἀπάνω σ' ὄλη
 τὴ γις κ' εἶσανε χιλιάδες ἀγάπης μαντατοφόροι
 Γραβιηλ τὰ χελιδόνια, χιλιάδες ὑποταχτικῆς, γλυ-
 κῆς Μαρίας τὰ φουσκωμένα δέντρα καὶ παντοῦ,
 μέσα στὸ χῶμα, μέσα στὰ μάτια τῶν κλαδιῶν ποὺ
 ἀρχίζαν νὰ ξευστάζουν καὶ ν' ἀνοίγουν, μέσα στὸν
 ἀέρα τὸ χρυσοπασπαλισμένο γύρη, παντοῦ ἀπαλό-
 τρεμε καὶ ποθοανατρίχιαζε, μὲ δημιουργικιὰς ἠδο-
 νῆς παδιάτικο ρυθμὸ, μιάς ἀσεμνότατης Σὺλληψης
 ἢ ἀπέραντη γλύκα.

Κι ἀκόμα πῶς πολλὴ ἀνοιξὴ ἀπλόχερα ἀσω-
 τεύανε μέσα στὸ νεκροταφεῖο, τὴν ἀπομνησμεριὰ-